

[Køpke Christensen]

det er arbejdsgiverne, der kommer til at betale. De kommer til at betale, men det er så sandelig den offentlige kasse, der kommer til at betale i sidste ende, hvis dette projekt går skævt.

Derfor er vi i Fremskridtspartiet meget, meget betænkelige ved, hvad der vil ske, og det er jo heller ingen hemmelighed, at arbejdsgiverne og LO også har haft kritiske bemærkninger til dette forslag. Det synes jeg man burde have haft med.

For mig virker det altså, som om man nu skal have noget igennem her i en fart, og bagefter må man altså besinde sig og sige: Ja, dér kan man se, der var også et problem på det område ligesom i det forlig, man indgik i 1989. Jeg vil gerne pointere, at jeg synes, det går for stærkt; man gennemarbejder ikke forslagene ordentligt, og de bliver altså også derefter. Det vil vi så se til næste år.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det sidste kan der måske være noget om, men det, der har givet anledning til dette lovforslag, er jo den situation, at der er for mange unge, der ikke har fået en plads, og det problem har vi haft i for lang tid. Og nu vil vi altså ikke holde sommerferie, uden at vi gør et eller andet, som med større sandsynlighed end hidtil fører til, at problemet løses. Det er i al sin primitivitet det, der ligger bag etableringen af dette på mange måder tvivlsomme og betænkelige system.

Alle kan vel se problemerne i det tydeligt nok; det kan især arbejdsmarkedets parter, og den bekymring, man eventuelt har for en praktikpladskompenserende undervisning, må man omsætte i en ekstra indsats for at skaffe nogle flere pladser.

Jeg har i mit første indlæg åbent anbefalet nogle kvoter branche for branche; det er måden, hvorpå man sikkert kan styre uden om den praktikpladskompenserende undervisning. Hvis man ikke gør noget i den retning, ender det med, at erhvervslivet får nogle omkostninger før eller siden; det er der ingen tvivl om. I starten bliver det måske statskassen, men det ender med at blive pålagt erhvervslivet. Det kender vi statens finansielle situation godt nok til at vide.

Jeg vil dog gerne lige berolige hr. Køpke Christensen med, at det er jo ikke sådan, at man lige pr. 1. oktober 1990 stanger en praktikplads-

kompenserende plads – det må det jo hedde – en praktikpladskompenserende plads ud til hvem som helst, som ikke er gået i gang med den praktiske del af uddannelsen. For det første skal man tage en anvist plads, også selv om det ikke lige var den, man helst ville have haft. For det andet skal man være aktivt praktikpladssøgende. For det tredje skal man være egnet til den pågældende uddannelse. For det fjerde er det altså ikke sådan, at vi skal uddanne lige så mange frisører som det antal unge, der ønsker at blive frisør, for det er der ikke hår til. Og endelig er det Det Faglige Udvalg, som kortlægger uddannelsesbehovet og praktikpladsmulighederne på de enkelte områder. Dermed mener jeg at vi dog har en sikring imod de værste udskejelser på dette felt og en sikring af, at det trods alt er på de mest fornuftige felter, at den praktikpladskompenserende undervisning bliver sat ind.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Det er fuldstændig korrekt, at der er visse ting, der skal opfyldes, for at man kan få sådan en kompenserende uddannelse på en skole. Det er korrekt. Man skal bl.a. stå tilfredsstillende efter et efg-basisår.

Og så er det, at jeg spørger ministeren: I min tid på erhvervsskolen var det sådan, at når vedkommende gik ud efter et efg-basisår, kunne man give enten »meget tilfredsstillende«, »tilfredsstillende« eller »mindre tilfredsstillende«. Det vil altså sige, at denne efg-elev under alle omstændigheder får et tilfredsstillende resultat, og det vil igen sige, at har man gennemført basisåret, har man krav på sådan en uddannelse.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det har man stort set, medmindre det ser meget slemt ud.

Men jeg vil godt bede hr. Køpke Christensen tænke på, at hvis vi sammenligner med det gymnasiale uddannelsessystem, bliver enhver elev, der er gået igennem 1. g, stort set automatisk løftet op i 2. og 3. g. Her snakker vi om nogle uddannelser, der i virkeligheden er meget mere begrænsede udgiftsmæssigt, og som henvender sig til en bogligt meget svagere gruppe,